

POSTANOWIENIE

Dnia 7 września 2022 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Leszek Bosek

w sprawie z powództwa A. [...] spółki z o.o. z siedzibą w Ż.
przeciwko Prezesowi Urzędu Regulacji Energetyki
o wymierzenie kary pieniężnej,
na posiedzeniu niejawnym w dniu 7 września 2022 r. w Izbie Kontroli
Nadzwyczajnej i Spraw Publicznych
na skutek skargi kasacyjnej pozwanego od wyroku Sądu Apelacyjnego
w [...] z dnia 28 stycznia 2022 r., sygn. akt VII AGa [...]:

1. **odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;**
2. **zasądza od pozwanego na rzecz powodowej spółki kwotę 360 (trzysta sześćdziesiąt) złotych tytułem zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Pismem z 26 kwietnia 2022 r. pozwany Prezes Urzędu Regulacji Energetyki wniósł do Sądu Najwyższego skargę kasacyjną od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...] z 28 stycznia 2022 r., VII [...].

Skarżący wnosząc o przyjęcie skargi do rozpoznania, powołał się na potrzebę wykładni przepisów prawa wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów (art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c.) tj. § 8 ust. 1, ust. 2 i ust. 3 oraz § 9 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 23 lipca 2007 r. w sprawie szczegółowych zasad i trybu wprowadzania ograniczeń w sprzedaży paliw stałych oraz w dostarczaniu i poborze energii elektrycznej lub ciepła (tekst jedn. Dz.U. 2007, nr 133, poz. 924) w zw. z art. 11 art. 11d ust. 3 i art. 56 ust. 1 pkt 3a ustawy z dnia 10 kwietnia

1997 r. – Prawo energetyczne (tekst jedn. Dz.U. 2020, poz. 1385 ze zm.; dalej: „ustawa – Prawo energetyczne”).

W uzasadnieniu wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania wskazał, że zagadnienie skuteczności doręczenia planu wprowadzonych ograniczeń w dostarczaniu i poborze energii elektrycznej, w tym również doręczenia w formie listu zwykłego, stanowi przedmiot dotychczasowych rozbieżności w orzecznictwie Sądu Apelacyjnego w [...]. Zgodnie z pierwszym poglądem skuteczne jest doręczenie planu ograniczeń, pomimo braku dowodu jego doręczenia odbiorcy, ponieważ umowy dyspozytorskie i sprzedażowe nie wymagają innej, szczególnej formy. Drugi pogląd akcentuje konieczność wykazania faktu doręczenia planu ograniczeń dla wymierzenia kary pieniężnej, o której mowa w art. 56 ust. 1 pkt 3a ustawy – Prawo energetyczne.

W odpowiedzi na skargę powód wniósł o odmowę przyjęcia jej do rozpoznania, ewentualnie oddalenie w całości jako całkowicie bezpodstawnej oraz zasądzenie kosztów postępowania kasacyjnego według norm przepisanych.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Potrzeba wykładni przepisów prawa przez Sąd Najwyższy w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c. zachodzi, gdy są one źródłem poważnych wątpliwości interpretacyjnych, nie doczekały się wykładni albo niejednolita wykładnia wywołuje rozbieżności w odniesieniu do identycznych lub podobnych stanów faktycznych (postanowienia Sądu Najwyższego: z 20 listopada 2015 r., III CSK 269/15; z 20 maja 2016 r., V CSK 692/15; z 27 kwietnia 2021 r., III USK 132/21). Skarżący powinien więc wskazać argumenty, które prowadzą do rozbieżnych ocen prawnych, przedstawić własną propozycję interpretacyjną oraz wykazać celowość dokonania wykładni konkretnego przepisu przez Sąd Najwyższy ze względu na potrzeby praktyki sądowej (postanowienia Sądu Najwyższego: z 19 października 2012 r., III SK 15/12; z 14 grudnia 2012 r., III SK 29/12; z 20 listopada 2015 r., III CSK 269/15; z 11 marca 2021 r., I USK 100/21).

Skarżący nie sprostował wymogom ustawy.

Po pierwsze, sformułowane zagadnienie nie jest nowe i zostało już rozstrzygnięte w orzecznictwie. Sąd Najwyższy w wyroku z 25 maja 2022 r., I NSKP 6/22, wyjaśnił, że odbiorcy energii przysługuje prawo do informacji w zakresie obowiązującego go planu wprowadzania ograniczeń w dostarczaniu i poborze energii elektrycznej. Niedopuszczalne jest więc przerzucanie odpowiedzialności za brak należytej realizacji obowiązku wprowadzania ograniczeń w przypadku, gdy Prezes Urzędu Regulacji Energetyki nie jest w stanie wykazać, że plan ograniczeń został skutecznie doręczony powodowi.

Po drugie, podnoszona przez skarżącego kwestia nie ma znaczenia dla rozstrzygnięcia niniejszej sprawy. Uszło uwadze skarżącego, że Plan ograniczeń w dostarczaniu i poborze energii elektrycznej, obowiązujący w okresie od 1 września 2014 r. do 31 sierpnia 2015 r., nie został powodowi prawidłowo doręczony na skutek błędu Operatora Systemu Przesyłowego. Sporna korespondencja została wysłana do powodowej spółki na inny adres niż wskazany w Krajowym Rejestrze Sądowym, w umowie i innych dokumentach, mimo że Operator Systemu Przesyłowego dysponował informacjami pozwalającymi na ustalenie właściwego adresu. W konsekwencji na skutek tego błędu powód nie został prawidłowo powiadomiony o obowiązującym Planie ograniczeń w dostarczaniu i poborze energii elektrycznej. Ustawowy obowiązek dokonywania wszelkich doręczeń z urzędu spoczywa na organie prowadzącym postępowanie administracyjne. Zatem warunkiem skuteczności doręczenia jest skierowanie korespondencji do strony na właściwy adres. Natomiast wadliwość w dokonaniu doręczenia pisma nakładającego obowiązek lub w ogóle brak wykonania tej czynności uniemożliwia realizację tego obowiązku, dlatego negatywne skutki prawne nie mogą obciążać podmiotu, wobec którego dany obowiązek został określony.

Mając na względzie powyższe, Sąd Najwyższy na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c. orzekł, jak w sentencji. O kosztach orzeczono na podstawie art. 98 § 1 w zw. z art. 391 § 1 i art. 398²¹ k.p.c. oraz § 14 ust. 2 pkt 3 i § 10 ust. 4 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie (tekst jedn. Dz.U. 2015, poz. 615 ze zm.).

[as]

